

foto Nina Schollaardt

Noah (10, boven) is een van de vele kinderen die hulp krijgen van een steungezin 24 / Humans of Amsterdam: 'Ik werd wakker in het ziekenhuis' 26 / De weg van kind naar jong volwassene in beeld 28 / Lips 31

ps

Alles wat
Amsterdam
maakt en
raakt

Stichting Buurtgezinnen koppelt gezinnen die het moeilijk hebben aan een stabiel steungezin in de buurt. ‘Opgroeien doen we samen’ is haar motto. Sinds 2015 heeft de stichting voor bijna 9000 gezinnen een gezin gevonden dat bijspringt en heeft nu dringend nieuwe steungezinnen nodig.

tekst Sara Luijters, foto's Nina Schollaardt

Kind aan huis

S

Stichting Buurtgezinnen bestaat sinds 2015 en is opgericht door de Amsterdamse pedagoog en (pleeg)moeder Leontine Bibo. De stichting koppelt gezinnen die het moeilijk hebben aan een stabiel steungezin in de buurt om te voorkomen dat problemen in gezinnen verergeren en eraan bij te dragen dat kinderen in hun eigen huis kunnen opgroeien. Meer dan 145 gemeenten hebben zich sinds de start aangesloten en voor bijna 9000 gezinnen is al een steungezin gevonden; in Amsterdam zijn er jaarlijks 140 koppelingen.

Maaïke Poppegaai (43) is verantwoordelijk voor het koppelen van steungezinnen en kinderen in stadsdeel Oost: “It takes a village to raise a child” en ‘opgroeien doen we samen’ zijn de motto’s van Buurtgezinnen. Door een dag per week een paar uur een kind op te vangen, hoeven kleine problemen in een gezin niet groter te worden.” In principe kan iedereen met een VOG (Verklaring Omtrent Gedrag) en ervaring met kinderen zich aanmelden – van een oma of een alleenstaande tot een gezin of een stel zonder kinderen. “Je haalt als steunouder een kind een keer per week of om de week uit school. Daar-

mee ontlast je de ouder en zorg je ervoor dat het kind aandacht krijgt en gezien wordt. Dat kan door gewoon even te kletsen, de hond uit te laten of door een spelletje te doen of te tuinieren. Na het eten breng je het kind weer naar huis. Met een paar uur per week kun je zo als steungezin al een groot verschil maken.”

Buurtgezinnen maakt een zorgvuldige match tussen een steungezin en een kind uit de buurt. Na een proefperiode van twee maanden is er een evaluatiegesprek en wanneer iedereen tevreden is, komt er een verbintenis van minimaal een jaar. Poppegaai: “Gezinnen krijgen twee jaar begeleiding vanuit Buurtgezinnen, onder meer via gesprekken en een gezamenlijke appgroep. We zien vaak dat gezinnen ook na een jaar met elkaar blijven afspreken. Onze beste ambassadeurs zijn de steungezinnen zelf; in de Watergraafmeer is een straat waar inmiddels meerdere steungezinnen zijn. Het is heel mooi om te zien hoe mensen elkaar erin aansteken.”

In alle stadsdelen en in Weesp zijn nieuwe steungezinnen nodig. Aanmelden voor een vrijblijvend gesprek kan via: buurtgezinnen.nl/aanmelden/

→ Links het steungezin van Empress (10), boven dat van Dayyan (8), hiernaast dat van Noah (10).

Empress

Wie Léon (44) en Patrick (41), vaders van Isabel (11) en Alec (7), steunouders van Empress (10)
Waar Watergraafsmeer

Léon: “Ruim een jaar geleden zagen we een poster in de straat hangen van Buurtgezinnen. Het leek ons een mooie manier om een gezin in de buurt te kunnen helpen. Patrick en ik hebben een eigen bedrijf aan huis, ik werk parttime, we hadden de ruimte voor een keer in de week een kind erbij.”

Patrick: “Sinds een jaar is Empress elke dinsdag na school tot na het eten bij ons. Na de eerste kennismaking wilde ze meteen blijven spelen.”

Empress: “Ik ging voetballen met Isabel en na het eten haalden we een ijsje.”

Léon: “Elke dinsdag haal ik Empress van school, hier in de buurt, daarna halen we Alec op en dan gaan we samen boodschappen doen. Empress gaat mee in de bakfiets of achterop.”

Empress: “Ik fiets ook steeds vaker zelf, ik wiebel nu al veel minder!”

Léon: “Ze was heel snel gewend, de eerste keer dat ze mijn hand pakte in de supermarkt wist ik dat het goed zat.”

Empress: “Léon geeft me na school altijd een knuffel, en ik mag de koekjes uitkiezen en de boodschappen scannen. Ik kies ook elke week uit wat we de volgende week gaan eten.”

Patrick: “Empress is altijd vrolijk, ze brengt veel gezelligheid mee. Onze kinderen kunnen ook weer van haar leren, zoals de borden naar de keuken brengen na het eten of een spelletje doen aan tafel in plaats van klieren met elkaar. Ze is een heel zelfstandig meisje, maar we hebben gezien hoe ze in een jaar tijd ook hier steeds meer kind is geworden.”

Léon: “Empress draait gewoon mee met ons gezin. Op deze manier iemand een handje kunnen helpen, kost helemaal geen extra moeite.”

Dayyan

Wie Anita (65), steunouder van Dayyan (8)
Waar IJburg

Anita: “Via LinkedIn kwam ik in contact met Buurtgezinnen. Na twee kennismakingsgesprekken kwam Dayyan een jaar geleden voor het eerst bij mij. Mijn vriend en ik zijn ons ervan bewust hoe goed we het hebben, het is fijn om het leven voor Dayyan en zijn moeder wat makkelijker te maken.”

Dayyan: “Ik heb drie broers en twee zussen, het is heel druk thuis, bij Anita ben ik lekker even alleen. Soms komt een van mijn broers ook hier eten en met de honden spelen en hij was ook mee naar pretpark Hellendoorn.”

Anita: “Het is fijn voor Dayyan dat hij een keer in de week één op één aandacht krijgt. Sinds hij hier komt, gaat het beter op school en thuis is hij rustiger en minder vaak boos, zegt zijn moeder. De ene week haal ik Dayyan op

‘Sinds hij hier komt, gaat het beter op school en thuis is hij rustiger en minder vaak boos’

woensdag op van school, de andere week op vrijdag, en op zondag ga ik met hem naar zwembles.”

Dayyan: “Ik heb mijn A-diploma gehaald, van mama kreeg ik tien euro en van Anita een heel groot waterpistool. Nu ga ik voor mijn B, net als mijn broer!”

Anita: “We doen vooral heel simpele dingetjes, van een potje pesten, samen een boek lezen tot de flessen wegbrengen of een pakketje ophalen. Ik help ook met school, dat bespreek ik met zijn moeder en de juf.”

Dayyan: “Het leukste vind ik het als ik mag blijven logeren en in bad ga, met schuim en bruisballen. Thuis hebben we alleen een douche en een babybadje voor mijn broertje.”

Anita: “Mijn man John en ik worden er blij van als we zien dat Dayyan geniet en dat het goed met hem gaat.”

Dayyan: “Soms wil ik na school alleen even op de bank liggen met de honden, dat kan ook. Ik denk dat ik hier nog heel lang wil komen, wel tot ik tachtig ben!”

Anita: “Er zijn meer kinderen in het gezin die een steunouder kunnen gebruiken op IJburg. Eberhard van der Laan zei dat we samen Amsterdam wat liever kunnen maken; het is geen leuke wereld en ook dicht bij huis kun je een ander helpen, gewoon door wat tijd met elkaar door te brengen.”

Noah

Wie Masja (45), Ewan (50), Joshua (19), Lewis (16), Suvie (14), Harvey (10), steungezin van Noah (10)
Waar Noord

Masja: “Een half jaar geleden kregen we een berichtje in de bus van Buurtgezinnen, met daarop de vraag ‘Bij wie mag dit jongetje af en toe komen spelen?’ Er stond een foto bij van Noah waarop je alleen een bos mooie bos krullen zag. Onze zoon Lewis (16) zei: ‘Mam, dit kunnen we niet niét doen!’ We zijn in gesprek gegaan met Buurtgezinnen en met Noah en zijn moeder, en het voelde meteen als een goede match. Noahs moeder kampt met een neurologische ziekte, zij kon wat extra hulp gebruiken. De eerste keer dat hij hier was, wilde hij meteen mee naar atletiekles met onze zoon Harvey, die ook tien is.”

Harvey: “Ik vind het heel leuk dat Noah er is, ik heb er een vriend bij gekregen die ik anders, denk ik, nooit had leren kennen.”

Masja: “We wonen in een groene buurt met ruimte om veilig buiten te spelen, ik zou het ieder kind gunnen om lekker naar buiten te kunnen.”

Harvey: “Noah en ik gaan altijd samen naar atletiek, hij nu staat ook op de wachtlijst bij de club.”

Noah: “Ik had geen fiets meer, maar nu heb ik er hier een-tje staan zodat ik zelf naar atletiek kan fietsen. Voor het eerst heb ik vrienden in de buurt met wie ik kan spelen.”

Harvey: “Na atletiek eten we met zijn allen, dan gaan Noah en ik nog even naar buiten om te skelteren, en daarna brengen we Noah naar huis.”

Noah: “Er zijn hier ook veel muziekinstrumenten, soms ga ik even drummen of ik ga buitenspelen met kinderen uit de buurt.”

Masja: “Noah is een heel makkelijke jongen om erbij te hebben, hij draait steeds meer mee in ons gezin; ze doen dingen samen, maar ook hun eigen dingetjes.”

Noah: “Ik heb er elke week weer veel zin in om hier naartoe te gaan, anders zou ik alleen thuis zitten met mama en mijn zus. Ik voel me nu veel beter dan een paar maanden geleden en met mama gaat het ook een stuk beter.”

Masja: “Het is fijn om op een laagdrempelige manier iets te kunnen betekenen voor een gezin dat het lastig heeft.”